

ท 3607

มติฉบับ

วันเสาร์ที่ 24 มีนาคม พุทธศักราช 2544 ปีที่ 24 ฉบับที่ 8415 ราคา 8 บาท

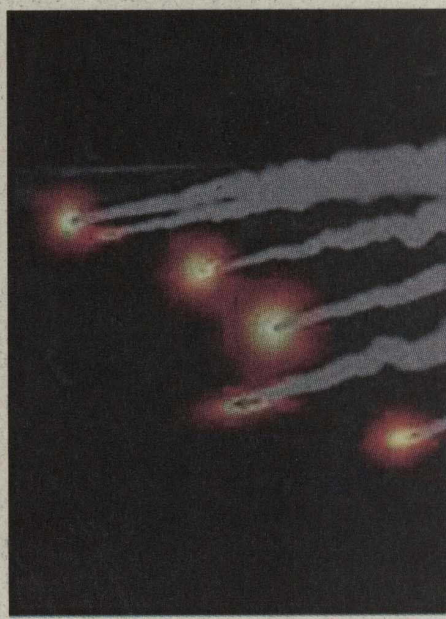
หน้า 16 ●

ต่างประเทศ

ปิดฉากตำนานสถานีอวกาศ

สันติภาพรัสเซีย

MF

ปูมประวัติ สถานีอวกาศแห่งแรกของโลก

20 กุมภาพันธ์ 2529 ชิ้นส่วนแรกของสถานีอวกาศเมียร์ถูกนำขึ้นสู่วงโคจร

13 มีนาคม 2529 ลีโอนิด ทิชิม และวลาดิเมียร์ โชลอฟยอฟ สองลูกเรืออวกาศชุดแรกขึ้นไปประจำบนสถานีอวกาศเมียร์

11 เมษายน 2530 เป็นครั้งแรกที่มนุษย์ได้ออกเดินในอวกาศเมื่อ ยูริ โคมานีโค และอเล็กซานเดอร์ ลาไวคิน สองนักบินอวกาศออกไปหาสาเหตุที่ทำให้โมดูลควานด์ 1 ซึ่งเป็นห้องทดลองและพักอาศัยไม่สามารถลงจอดได้

29 มิถุนายน 2538 ยานอวกาศสหรัฐเทียบท่ากับสถานีอวกาศเมียร์เป็นครั้งแรก ผู้บังคับการสถานีอวกาศและยานอวกาศต่างเชื้อชาติสัมผัสกันในห้องอวกาศ

24 กุมภาพันธ์ 2540 เกิดเหตุเพลิงไหม้ในระหว่างเปลี่ยนเครื่องกรองอากาศ แต่นักบินอวกาศทั้งหมดปลอดภัย

25 มิถุนายน 2540 ยานโปรเกรสพุ่งชนสถานีอวกาศเมียร์ระหว่างเทียบท่า ทำให้โมดูลส่วนหนึ่งและแผงโซลาร์เซลล์ได้รับความเสียหาย ระบบพลังงานภายในสถานีอวกาศตกลงอย่างรวดเร็ว

8, 14 และ 22 สิงหาคม 2540 ระบบคอมพิวเตอร์ของสถานีอวกาศเมียร์ล้มทำให้สูญเสียการทรงตัว ต้องใช้เวลาแก้ไขครั้งละกว่า 1 วันจึงกลับสู่สภาพปกติ

28 สิงหาคม 2542 นักบินอวกาศทั้งหมดกลับสู่พื้นโลก ทั้งให้สถานีอวกาศแห่งแรกของรัสเซียโคจร

อยู่นอกโลกโดยปราศจากมนุษย์

8 กันยายน 2542 สถานีอวกาศเมียร์เข้าสู่สภาวะจำศีลบนห้วงอวกาศ หลังสถานีควบคุมภาคพื้นดินยุติการปฏิบัติงานของคอมพิวเตอร์ควบคุมหลัก ในขณะที่นักลงทุนพยายามหาทางที่จะเปิดศักราชของการท่องเที่ยวในอวกาศ เพื่อนำนักท่องเที่ยวขึ้นไปยังสถานีอวกาศเมียร์

4 เมษายน 2543 ยานซัลยูคนำนักบินอวกาศ 2 นาย ขึ้นไปบนสถานีอวกาศเมียร์ เพื่อทดสอบความเป็นไปได้ของการท่องเที่ยวประโยชน์จากสถานีอวกาศแห่งนี้เพื่อการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมอื่น ของบริษัทเมียร์คอร์ป

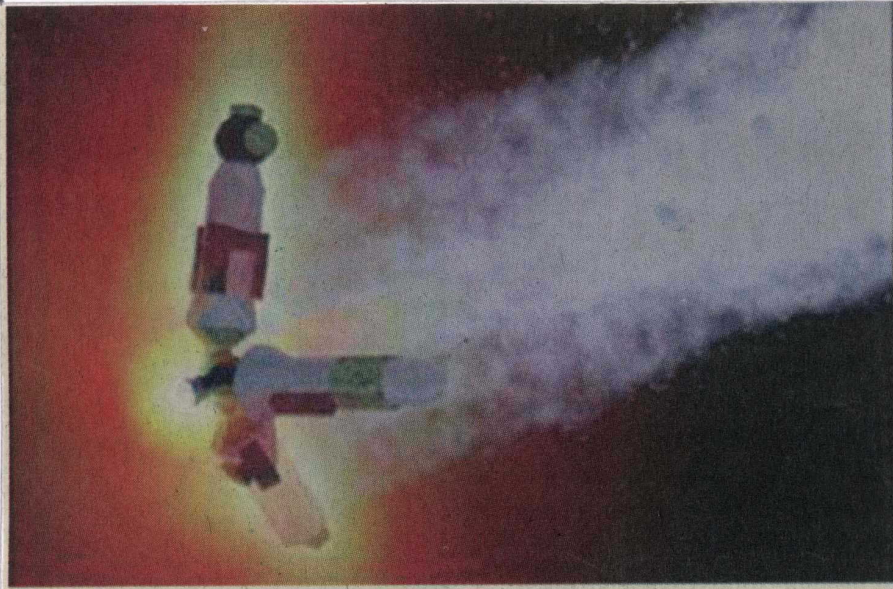
16 พฤศจิกายน 2543 รัสเซียประกาศจะนำสถานีอวกาศเมียร์กลับสู่พื้นโลก

25 ธันวาคม 2543 ฝ่ายควบคุมภาคพื้นดินสูญเสียการติดต่อกับสถานีอวกาศเมียร์กว่า 24 ชั่วโมง ส่งผลให้เกิดความวิตกว่าอาจสูญเสียการควบคุมในขั้นตอนการนำสถานีอวกาศเมียร์กลับสู่พื้นโลก

27 มกราคม 2544 ยานโปรเกรสชนเชื้อเพลิงกว่า 2.6 ตัน ขึ้นไปติดตั้งบนสถานีอวกาศเมียร์ เพื่อเตรียมความพร้อมในการนำกลับ

20 กุมภาพันธ์ 2544 สถานีอวกาศเมียร์มีอายุครบ 15 ปี ถือเป็นสถานีอวกาศที่โคจรอยู่นอกโลกเป็นเวลายาวนานที่สุด

14 มีนาคม 2544 รัสเซียเปลี่ยนแปลงบริเวณที่กำหนดให้เป็นสุสานของสถานีอวกาศเมียร์เพื่อหลีกเลี่ยงหิมะเกาะที่มีผู้อาศัยซึ่งฝรั่งเศสถือครองอยู่

กราฟิการตกลงสู่ชั้นบรรยากาศโลกของเมียร์จากบีบีซี

เมื่อวันที่ 23 มีนาคม เวลา 12.59 น. ตามเวลาในประเทศไทย สถานีอวกาศ "เมียร์" ของรัสเซียได้ปิดจากตัวเองลงอย่างสวยงาม นำตัวเองลงสู่หุบผิงกลางมหาสมุทรแปซิฟิกอย่างสงบเรียบร้อย ท่ามกลางการจับตามองของชาวโลกอย่างตื่นตาดังใจที่จะได้เห็นอวสานของวัตถุขนาดใหญ่ที่สร้างขึ้นด้วยฝีมือมนุษย์ล้วนๆ ตกลงสู่มหาสมุทร

สถานีอวกาศ "เมียร์" ของรัสเซียที่มีความหมายว่า "สันติภาพ" ได้เริ่มทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้าเพื่อปฏิบัติหน้าที่บนอวกาศเมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2529 และกลายเป็นสัญลักษณ์แห่งความสำเร็จของรัสเซีย ที่สามารถสร้างห้องปฏิบัติการบนห้วงอวกาศแห่งแรกของมนุษย์ได้เป็นผลสำเร็จ

ตลอดระยะเวลา 15 ปีของเมียร์ มีนักบินอวกาศเดินทางไปเยี่ยมชมเกินกว่าร้อยคนจาก 12 ประเทศ ทั่วโลก มีผลงานการวิจัยต่างๆ มากมาย ทั้งด้านวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมอวกาศ แม้ว่าจะเกิดอุบัติเหตุขึ้นหลายต่อหลายครั้ง แต่เมียร์ก็สามารถรอดพ้นวิกฤตมาได้ตลอด

หลังการล่มสลายของสหภาพโซเวียต เมียร์กลายเป็นวัตถุใหญ่ที่ทำให้รัฐบาลต้องสูญเสียเงินเพื่อซ่อมบำรุงในแต่ละปีเป็นจำนวนมาก ว่ากันว่านักบินอวกาศที่ขึ้นไปปฏิบัติหน้าที่บนเมียร์ใช้เวลากว่า 80 เปอร์เซ็นต์ไปกับ การซ่อมแซมสถานีอวกาศแห่งนี้ นักวิทยาศาสตร์จึงเห็น ว่าหมดเวลาสำหรับเมียร์แล้ว

แม้ว่าจะมีความพยายามของคนหลายกลุ่มที่ไม่อยากเห็นเมียร์ต้องสิ้นสุดหน้ที่ในเวลาอัน ต่างพยายามเสนอวิธีการหาเงินมาต่ออายุเมียร์ต่อไป โดยเสนอให้ทำให้อาวุธอวกาศเก่าแก่แห่งนี้กลายเป็นสถานที่สำหรับนักท่องเที่ยว แต่ความพยายามของกลุ่มคนเหล่านี้กลับเป็นหมัน เมื่อองค์การบริหารการบินแห่งชาติ (นาซ่า) ของสหรัฐไม่ให้การสนับสนุนโครงการดังกล่าว ทำให้เมียร์ไม่สามารถอยู่ต่อไปได้ เนื่องจากขาดแคลนงบประมาณ รัสเซียจึงตัดสินใจทำลายเมียร์ทิ้ง

ปาลเว วีนกราดอฟ นักบินอวกาศที่ทำงานอยู่ที่ศูนย์อวกาศรัสเซียให้เหตุผลอันเป็นสังขรณ์ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมมีวันอยู่ยั้ง เมียร์ไม่สามารถที่จะลอยอยู่บนท้องฟ้าได้ชั่วกัลปาวสาน

ขณะที่สถานีอวกาศนานาชาติหรือไอเอสเอสกำลังได้รับความนิยมในใจอยู่ในขณะนี้ แต่นักบินอวกาศเชื่อว่าภายใน 5-10 ปี ไอเอสเอสสองก็จะมัจจุจบเช่นเดียวกับเมียร์

ขยะจำนวนมหาศาลนับสิบล้านบนยานอวกาศแห่งนี้ ได้ถูกเผาผลาญไปกับเปลวไฟที่ลุกโชนระหว่างการตกลงสู่มหาสมุทรแปซิฟิกแล้ว แต่สถานีอวกาศของรัสเซียแห่งนี้จะกลายเป็นตำนานกล่าวขานต่อไปอีกนานแสนนาน

ข้อมูลดิบเมียร์

โครงสร้าง : เมียร์ประกอบด้วยโมดูลแกนกลาง ซึ่งเป็นห้องสำหรับการค้นคว้าวิจัยและพักอาศัย เชื่อมต่อกับโมดูลส่วนต่างๆ อีก 5 โมดูล เป็นรูปตัว T ขนาด 86x96x99 ฟุต มีน้ำหนักรวมทั้งสิ้น 143 ตัน นอกจากนี้ยังมียานลำเลียงขนส่งและแคปซูลหนึ่ กัยจุคนั้นน้ำหนักรวม 154 ตัน คิดตั้งเชื่อมต่อกับด้วย

ความเร็วเฉลี่ย : โคจรรอบโลกด้วยความเร็วสูง 28,776 กิโลเมตรต่อชั่วโมง

วงโคจร : อยู่เหนือโลกที่ระดับ 400 กิโลเมตร โดยโคจรรอบเหนือโลกในการปฏิบัติการที่ขั้วสุดท้ายที่ 216.8 กิโลเมตร ก่อนลดระดับลงเรื่อยๆ

ลูกเรือเมียร์ : นับแต่สถานีอวกาศเมียร์ถูกส่งขึ้นไปปฏิบัติการกิจในห้วงอวกาศเมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ ปี 2529 มีนักบินอวกาศที่ขึ้นไปปฏิบัติการบนสถานีดังกล่าวแล้ว 104 คน เป็นนักบินอวกาศชาวรัสเซีย 42 คน นักบินอวกาศของสำนักงานบริหารการบินและอวกาศของสหรัฐ (นาซ่า) 7 คน ที่เหลือเป็นนักบินอวกาศจากอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมนี และประเทศอื่นๆ

เหตุขัดข้อง : มีอุบัติเหตุเกิดขึ้นกับเมียร์กว่า 1,500 ครั้ง รวมทั้งอุบัติเหตุบนขนส่งเกือบพุ่งชนเมียร์เมื่อเดือนมิถุนายนปี 2540 และอุบัติเหตุเพลิงไหม้ส่วนหนึ่งของสถานีอวกาศเมียร์เมื่อต้นปีเดียวกัน

ปฏิบัติการยาวนานที่สุดในโลก : นาซาเวอริ โพลชาคอฟ เป็นนักบินอวกาศที่ทำสถิติปฏิบัติการกิจบนสถานีอวกาศเมียร์ยาวนานที่สุดโดยมีชั่วโมงบินมากถึง 438 วัน ในระหว่างปี 2537-2538

สถิติท่องอวกาศ : นักบินอวกาศชาติต่างๆ ที่ออกไปท่องอวกาศนอกสถานีอวกาศเมียร์ถึง 78 ครั้ง รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 352 ชั่วโมง

ปฏิบัติการส่งท้าย : ยานขนส่งโรเจอร์สได้ระเบิดเครื่องยนต์ครั้งสุดท้ายเพื่อส่งเมียร์เข้าสู่ชั้นบรรยากาศโลก ก่อนที่เมียร์จะสลายตัวเผาไหม้ตนเอง ส่วนซากชิ้นส่วนที่หลงเหลือจากการเผาไหม้ทั้งหมดที่คาดว่า มีราว 1,500 ชิ้น ได้ตกลงสู่มหาสมุทรแปซิฟิกตอนใต้ระหว่างประเทศออสเตรเลียและซีลี ซึ่งกินอาณาบริเวณกว้าง 200 กิโลเมตร ขาว 5,780 กิโลเมตร